

[Korsgaard.]

Det er en given Ting, at det, at man ofte taler om Teatret, giver Anledning til, at der spørges, om det nu ikke er til stor Skade for Teatret, at vi her paa Rigsdagen fører disse evindelige tilbagevendende Debatter. Jeg maa hertil sige, at rent tilbømsmæssigt om jeg saa maa sige, altsaa paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man her ved holder Publikums Interesse for Teatret i Live, eller man tværtimod skader den, er jeg nærmest tilbøjelig til at tro, at man snarest holder den i Live ved at snakke rigtig meget om det — og ved naturligvis at fortælle mange Ting, der har *lidt* Forbindelse med Sandheden, men det, der ikke er sandt, er jo i Almindelighed ogsaa det morsomme. Men for Teatrets Økonomi og for Teatrets Kunstnere kan der ikke være Tvivl om, at det er højst uheldigt, at vi snart sagt hvert Aar i den senere Tid har staaet over for, at man først paa et meget sent Tidspunkt har kunnet faa Klarhed over, om de fornødne Engagementer for det kommende Aar kunde bringes til Udførelse, og som Følge deraf ikke har haft den fornødne Tid til at tilrettelægge Repertoiret for det kommende Aar. Der kan ikke være den fjerneste Tvivl om, at de hvert Aar tilbagevendende Debatter her i Salen — som jo, maa jeg da gaa ud fra, i ganske særlig Grad er til Fornøjelse for Rigsdagsmændene, da man jo sjældent ser saa fyldt en Sal, som netop naar vi debatterer Det kongelige Teater — i øvrigt ikke er til Fornøjelse for ret mange.

Som allerede nævnt af det ærede Medlem Hr. Himmelstrup er man, dels gennem en Henvendelse fra Undervisningsministeren, dels gennem det, som baade det ærede Medlem Hr. Himmelstrup og jeg kender saa godt fra Teaterkommissionen, kommet til den Antagelse, at Teatret med de 3 Kunstarter ikke kan drives for et Beløb, der ligger synderligt under 1,1 Mill. Kr. eller 1,2 Mill. Kr. Det, man imidlertid staar over for i Øjeblikket, er ikke at afgøre, om vi skal fortsætte med et saadant Teatrets Drift, men det er, om vi skal opretholde en saadan Tilstand, at Rigsdagen, uden at der lides Skade for Teatret, om nogle Maaneder kan staa frit med Hensyn til at bestemme, hvorledes den for Fremtiden vil have Teatret ordnet. Det er i Virkeligheden det, der i Øjeblikket er det alt afgørende.

At jeg personlig mener, at meget store Kulturværdier vilde gaa tabt ved, at Teatret ikke kunde drives som et Teater med de 3 Kunstarter, er en Sag for sig. Desværre vil det vel nok altid blive saaledes her i

Rigsdagen, at det, man drøfter, er ikke Kulturværdien i Teatret. (*Aksel Larsen*: Den findes nemlig ikke!)... Ja, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen er altsaa ikke i Besiddelse af den Form for Kultur, der kan bevirke, at han kan danne sig noget Begreb om Kulturen paa Det kongelige Teater. Det er jo noget rent individuelt, og af den Slags Individuer vil der sikkert her i Landet findes mangfoldige, men meget faa, der sætter en Ære i paa den Maade at tilkendegive, hvor lidt Begreb de har om, hvad de taler om paa det heromhandlede Omraade.

Som sagt, jeg personlig tror, det er meget store Kulturværdier, der ligger i Teatret, men i Almindelighed er det altsaa det rent pengemæssige, man her drøfter. Men over for det rent pengemæssige kan der vel være Grund til at pege paa de Penge, som Statskassen faar ind ved den saakaldte Forlystelsesskat. Og det er et uomstødeligt Faktum, at efter at Tilskuddet til Det kongelige Teater er afholdt, er der endnu tilbage henimod 3 Mill. Kr. af Forlystelsesskatten, en Skat, som jo dog i hvert Fald Storstaden København i meget høj Grad bidrager til, en Skat, som i ganske særlig Grad ydes af Købstadsbefolkningen. Naar derfor Landbefolkningen i denne Situation peger saa stærkt paa det urimelige i at give saa mange Penge ud paa Det kongelige Teater, forekommer det mig rigtignok endnu mere urimeligt, at man ikke peger paa, at Staten gennem Forlystelsesskatten tager et Beløb, der er langt større.

Naar man overhovedet med Rimelighed skal kunne forsvare Forlystelsesskatten som Skat, kan jeg ikke se rettere, end at en meget væsentlig Begrundelse for den netop maa være, at man derigennem kan faa Midler til at fremme den Kultur, som nu engang i hvert Fald efter mangfoldige Menneskers Mening har en nøje Forbindelse med Teatret. Teatret er jo ikke en ny Institution; saa længe vel overhovedet snart sagt Menneskeheden har levet, har man i mere eller mindre primitiv Form haft Teater, og efter min bedste Overbevisning er der ikke fjerneste Tvivl om, at ethvert Kultursamfund i meget høj Grad vil stræbe efter at faa et Teater af høj kunstnerisk Værdi.

Derfor synes jeg ikke, at det Problem, man skulde stille op, i afgørende Grad skulde være, om man brugte et Beløb, der var en Smule større eller mindre. Det afgørende maa være, om Det kongelige Teater kultur-mæssigt løser den Opgave, som et Teater som Det kongelige Teater skulde løse. Og da jeg altsaa er af den Mening, at det gør det, kan jeg ikke se, at det Beløb, der her